

SARAH J. MAAS

KORUNA
TEMNOTY

REDTÝM BOLA SMRTELNE NEBEZPEČNÁ.
TERAZ JE NEZASTAVITEĽNÁ.

KORUNA
TEMNOTY

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

séria Trón zo skla
TRÓN ZO SKLA
KORUNA Z TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA

SARAH J. MAAS

KORUNA
TEMNŮTY

PREDTÝM BOLA SMRTELNE NEBEZPEČNÁ.
TERAZ JE NEZASTAVITEĽNÁ.

slovar

Text copyright © Sarah J. Maas 2013
Map copyright © Kelly de Groot 2012
Cover illustration © Talexi
Background image © Shutterstock
Translation © Elena Guričanová 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1400-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas – *Throne of Glass Series, Book 2: Crown of Midnight*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2013,
preložila Elena Guričanová.
Zodpovedná redaktorka Dana Guričanová
Editor Erik Fazekaš
Úprava obálky Dodo Dobrík
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2015.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

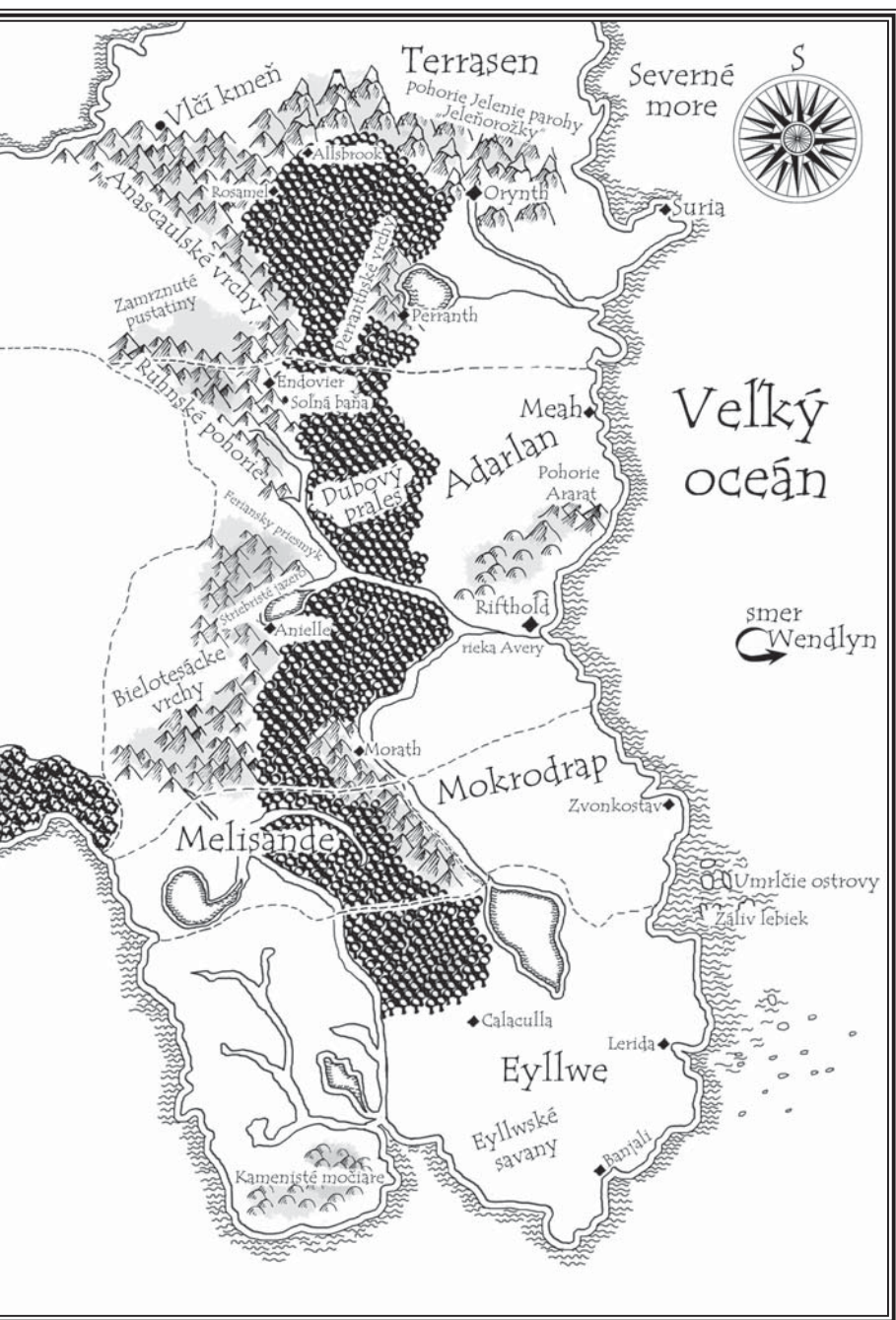
ISBN 978-80-556-1400-7

www.slovart.sk

*Venujem svojej najlepšej priateľke Susan.
Budeme držať spolu, až kým sa neobrátime na prach,
a možno aj potom.*

Erilea

Terrasen

Severné more

Vlači kmeň

pohorie Jelenie parohy
Jeleňorožky

Anascauske vrchy

Allsbrook

Orynth

Suria

Zamrznuté pustatiny

Pevnanské vrchy

Peranth

Ruhnske pohorie

Endovier

Solná baňa

Meah

Velký oceán

Dubovy prales

Adarlan

Pohorie Ararat

vestunsky priesmyk

Stidbratske pany

Anielle

Rifthold

rieka Avery

smer
Wendlyn

Bielotesacke vrchy

Morath

Mokrodrap

Zvonkostav

Melisandé

Umrlčie ostrovy

Záliv Iebiek

Calaculla

Eyllwe

Lerida

Eyllwske savany

Bantali

Kamenisté močiare

VÝSLOVNOST

MENÁ:	MIESTA:
Celaena Sardothien [selejna sardotien]	Eyllwe [ílvej]
Chaol Westfall [kejol westfól]	Erilea [erílja]
Dorian Havilliard [dórien heviljárd]	Terrasen [terasen]
Nehemia Ytger [nehímia jetger]	Adarlan [adarlen]
Kaltain Rompier [kaltejn rompíai]	Endovier [endouvír]
Arobynn Hamel [erouben hemel]	Orynth [orint]
Elentiya [ellentíja]	Annielle [enníel]
	Melisande [melissend]
	Wendlyn [vendlin]

PRVÁ ČASŤ
KRÁLOVA
dýka

Jej príchod sprevádzalo len plieskanie okeníc v prudkom vetre. Nikto ju nevidel preliezať cez záhradný múr tmavej vily a besnenie búrky od mora prehlušilo všetky zvuky, keď sa vyšplhala po odkvapovej rúre, preskočila na okený parapet a vkĺzla do chodby na druhom poschodí.

Kráľova dýka začula zvuk krokov a vtisla sa do výklenku. Skrývala sa pod čiernou maskou a kapucňou a snažila sa rozplynúť v tieňoch, stať sa súčasťou temnoty. Mláďa slúžka sa prešuchtala okolo nej k otvorenému oknu, zašomrala si čosi popod nos a zahasprovala ho. O chvíľku už schádzala po schodoch na opačnom konci chodby. Slúžka si mokré stopy na drevenej dlážke nevšimla.

Chodbu osvetlil blesk. Vrahyňa sa zhlboka nadýchla a v duchu si zopakovala plán, ktorý vymyslela počas troch dní neprestajného pozorovania vily na predmestí Zvonkostavu. Na každej strane chodby sa nachádzalo päť miestností. Lord Nirall spával v tretej naľavo.

Načúvala, či sa neblížia iní sluhovia, ale domom sa ozýval len hluk búrky.

Vykročila chodbou, ticho a ľahko ako príznak. Dvere do lordovej spálne sa otvorili s tichučkým zavrzganím. Vrahyňa počkala na ďalšie zahrmenie a opatrne ich zavrela.

Nasledujúci záblesk osvetlil dve postavy v posteli s baldachýnom. Lord Nirall vyzeral sotva na tridsaťpäť rokov a v náručí mu pokojne spala krásna tmavovlasá manželka. Ako sa voči kráľovi previnili, keď ich chcel dať zavraždiť?

Zakrádala sa k okraju postele. Na otázky nemala nárok. Musela len poslúchať, závisela od toho jej sloboda. Pri každom kroku si opakovala, čo urobí.

Takmer nehučne tasila meč. S roztraseným nádychom sa pripravila na to, čo bude nasledovať.

Lord Nirall otvoril oči v okamihu, keď mu vrahyňa zdvihla čepel' nad hlavu.

2

Celaena Sardothien maširovala skleneným hradom v Riftholde. Ťažké vrece, ktoré zvierala v ruke, sa pri každom kroku kývalo a občas jej narazilo do kolena. Väčšinu tváre jej zakrývala kapucňa čierneho pláštá, ale stráže pred poradnou miestnosťou adarlanského kráľa ju nezastavili. Keď im kývla na pozdrav, ako na povel sa vystreli. Dobre vedeli, kto je a čo pre vládcu robí. Mala dôležitejšie postavenie než oni, v hrade bolo len málo ľudí, ktorí by kráľovu dýku prevýšili. Ešte menej sa našlo takých, čo sa jej nebáli.

Prešla cez otvorené dvere zo skla, čiernymi čižmami takmer nečujne našlapovala na červenú mramorovú podlahu.

Na sklenenom tróne uprostred miestnosti sedel kráľ a pohľad temných očí upieral na vrece, ktoré sa jej hojdaťlo v ruke. Presne ako tri razy predtým, Celaena pokľakla na jedno koleno a sklonila hlavu.

Vedľa kráľovho trónu stál Dorian Havilliard a sledoval ju zafírovými očami. Pod trónnym stupienkom, na svojom mieste medzi ňou a vladármi, stál Chaol Westfall. Zaškúlila naňho z tieňa pod kapucňou. Na ostro rezanej tvári mu nezbadala ani náznak citu, pozeral na ňu ako na cudzinku. Ani trochu ju to neprekvapilo, veď v tejto hre sa za posledných pár mesiacov výrazne zdokonalili. Chaol sa s ňou síce spriatelil a získal si jej dôveru, ale zostával kapitánom stráže, ktorému v prvom rade muselo záležať na členoch kráľovskej rodiny.

„Vstaň,“ prehovoril kráľ.

Celaena sa narovnala a zložila si kapucňu z hlavy, bradu držala hrdo vystrčenú.

Kráľ jej kývol, v popoludňajšom slnku sa mu zaleskol obsidiánový prsteň. „Splnila si úlohu?“

Celaena siahla do vreca, na rukách rukavice, a hodila mu k nohám odseknutú hlavu. Nadskakovala po dlážke, nárazy mŕtveho, už trochu nahnitého mäsa o mramor sa v mlkvej miestnosti odporne rozliehali. Hlava sa zastavila pod stupienkom, zakalené oči bezducho civeli na ozdobný luster.

Dorian sa mykol a na okamih odvrátil pohľad. Chaol bezvýrazne zízal na Celaenu.

„Bránil sa,“ vysvetlila vrahyňa.

Kráľ sa naklonil dopredu, obzeral si dobitú tvár a kri- volaké zárezy na krku. „Ledva ho spoznávam.“

Celaena sa uškrnula, hoci jej stislo hrdlo. „Odseknuté hlavy nie sú ktovieako trvanlivé.“ Znovu sa pohrabala vo vreci a vytiahla ruku. „Tu je jeho pečatný prsteň.“ Snažila sa ignorovať hnijúce mäso a zápach, ktorý sa každým dňom zhoršoval. Podala odseknutú končatinu Chaolovi. Neprítomne na ňu hľadel a odovzdal ruku kráľovi. Vládca znechutene ohrnul peru, ale vzal si ju a stiahol prsteň z meravého prsta. Ruku hodil Celaene k nohám a pozor- ne si šperk obzrel.

Dorian nepokojne prešľapoval z nohy na nohu. Počas turnaja sa Celaene nezdalo, že by mu jej minulosť prekážala. Čo čakal, že bude robiť, keď sa stane kráľovou dý- kou? Uvedomovala si však, že pri pohľade na odseknutú hlavu a ruku by sa obrátil žalúdok takmer každému, ešte aj po desaťročí krutovlády v Adarlane. Dorian sa nikdy nezúčastnil vojnových ťažení ani nesledoval odsúdcov v reťaziach, ako idú na popravu... možno by ho mala pochváliť, že sa ešte nepovracal.

„A čo jeho žena?“ spýtal sa kráľ a otáčal v ruke pečat- ný prsteň.

„Priviazaná k ostatkom manžela na dne mora.“ Celae- na so zlomyseľným úškrnom vytiahla z vreca štíhlu bledú

ruku so zlatou obrúčkou s vyrytým dátumom sobáša. Pónúkla mu ju, ale kráľ odmietavo pokrútil hlavou. Vrahyňa sa neopovážila pozrieť na Chaola ani Doriana a vrátila odseknutú končatinu do hrubého plátenného vreca.

„Tak to by sme mali,“ zamrmľal kráľ. Než zase prehovoril, donekonečna si prezeral vrece, hlavu a Celaenu, ktorá nehybne stála v pozore. „Priamo v Riftholde sa rozmáha povstalecké hnutie. Istá skupina ma chce za každú cenu zbaviť trónu a pokúša sa mariť mi plány. Tvojou nasledujúcou úlohou je všetkých odhaliť a zneškodniť, než moju ríšu nejakým spôsobom ohrozia.“

Celaena zovrela vrece tak pevne, až ju rozboleli prsty. Chaol aj Dorian sa tvárili, ako keby o tom tiež počuli prvý raz.

Fámy o rebeloch sa k nej dostali ešte pred odchodom do Endovieru a v baniach sa s mnohými neúspešnými stretla. Keby sa rovno v srdci hlavného mesta formovalo hnutie odporu a ona by jeho členov musela po jednom zlikvidovať... A kráľove plány... aké plány? Čo mohli rebeli vedieť o jeho zámeroch? Otázky zahňala, aby jej ich kráľ nemohol prečítať na tvári.

Kráľ prstami jednej ruky zabubnoval po operadle trónu a druhou sa stále pohrával s Nirallovým prsteňom. „Na zozname podozrivých mám niekoľko ľudí, ale mená ti budem prezrádzať po jednom. Hrad sa hemží špiónmi.“

Chaol pri tých slovách stuhol, ale na kráľov pokyn poslušne vykročil k Celaene a podal jej kus papiera. Kamený výraz mu z tváre nezmizol.

Prsty v rukaviciach sa im o seba obtreli a Celaena sa snažila, aby sa naňho príliš uprene nezahľadela. S bezvýraznou tvárou si prečítala meno na papieri.

Archer Finn.

Šok nedala najavo len vďaka silnej vôli a pudu sebazáchovy. Spoznali sa, keď mala trinásť rokov. Archer bol o pár rokov starší a už patrilo k najvyhľadávanejším pla-

teným spoločníkom v meste. Do Sídla vrahov prišiel trénovať, aby sa naučil brániť pred žiarlivými klientkami... a ich manželmi.

Neprekážalo mu, že sa doňho bezhlavo zamilovala a správala sa pri ňom ako bláznivé dievča. Ohotne s ňou precvičoval flirtovanie, až kým zo seba medzi záchvatmi chichotu nevládala dostať ani slovo. Stretávať sa prestali už rok či dva pred jej odsunom do Endovieru, ale nevedela si predstaviť, ako si Finn vyslúžil také vážne obvinenie. Považovala ho za milého a šarmantného krásavca, nie nebezpečného vlastizradcu, ktorého by kráľ potreboval odstrániť.

Pripadalo jej to absurdné. Nech ho udal ktokoľvek, určite to nemal v hlave v poriadku.

„Mám povraždiť aj všetky jeho klientky?“ vyhrkla Celaena.

Kráľ sa zlomyselne usmial. „Ty Archera poznáš? Ani ma to neprekvapuje,“ podpichol ju, aby ju vyprovokoval.

Pozerala priamo dopredu a nútila sa pokojne dýchať. „Poznala som. Svoje tajomstvá si dobre stráži. Chvíľu potrvá, než sa mu dostanem pod kožu,“ povedala opatrne a diplomaticky. V skutočnosti potrebovala čas na vypátranie, do akého maléru sa Finn namočil a či sa obvinenie zakladá na pravde. Keby Archer naozaj patril k povstalcom a pracoval proti kráľovi... s tým si poradí neskôr.

„Dám ti rovný mesiac,“ povedal kráľ. „Ak dovtedy nebude pod zemou, možno ešte zvážim, či si tá pravá na tento post.“

Prikývla, tvárila sa ako stelesnená vďačnosť a poslušnosť. „Ďakujem, vaše veličenstvo.“

„Keď sa postaráš o Archera, dám ti ďalšie meno zo zoznamu.“

Politike – a najmä rebelom z podrobených kráľovstiev – sa celé roky úspešne vyhýbala, a teraz sa ocitla rovno uprostred diania. Skvelé.

„Urob to rýchlo a diskrétno,“ prízvukoval jej kráľ. „Odmenu za Niralla už máš vo svojich komnatách.“

Celaena znovu prikývla a strčila si papier do vrecka.

Vládca z nej nespúšťal oči. Celaena nasilu zdvihla kútik úst do zlomyseľného úškrnu. Predstierala, že sa teší na ďalší lov. Kráľ konečne zdvihol pohľad k stropu. „Ber si tú hlavu a zmizni.“ Nirallov prsteň si strčil do vrecka ako trofej. Celaena potlačila znechutené zachvenie.

Hlavu schmatla za tmavé vlasy, zdvihla aj odseknutú ruku a všetko napchala do vreca. Letmo zavadila pohľadom o Doriana, ktorý neprirodzene zbledol, otočila sa na päte a vyšla z miestnosti.

Dorian Havilliard potichu sledoval sluhov, ako presúvajú obrovský dubový stôl a vyrezávané stoličky doprostred miestnosti. O tri minúty sa malo začať zasadnutie rady. Princ ani veľmi nevnímal, keď sa Chaol ospravedlnil pod zámienkou, že z Celaeny vytiahne ďalšie podrobnosti o misii. Kráľ len súhlasne zavrčal.

Celaena zavraždila dvoch ľudí na rozkaz jeho otca. Dorian na nich sotva vládol pozrieť. Dúfal, že otca presvedčil, aby prehodnotil svoje brutálne praktiky, ktoré viedli až k masakre piatich stovák eyllwských zajatcov, ale oči vidne nič nedosiahol. A Celaena...

Keď sluhovia uložili nábytok, Dorian zaujal svoje miesto po otcovej pravici. Ministri sa začali trúsiť dnu. Vošiel aj Perrington, zamieril rovno ku kráľovi a začal mu čosi šepkať.

Dorian mlčky hľadel na krčah vody pred sebou. Celaena sa v poslednom čase úplne zmenila. Trvalo to vlastne už dva mesiace. Odkedy ju kráľ vymenoval za svoju oficiálnu vrahynňu, krásne šaty vymenila za strohé čierne nohavice a tuniky, vlasy zapletené do dlhého vrkoča sa jej strácali v záhyboch čierneho pláštá, ktorý si možno ani

nevyzliekala. Vyzerala ako krásny prízrak a dívala sa naňho, ako keby sa ani nepoznali.

Flochol na otvorené dvere, ktorými pred chvíľkou odišla.

Keď dokázala vraždiť bez mihnutia oka, iste by ho aj poľahky presvedčila, že k nemu niečo cíti. Urobila si z neho spojenca a omotala si ho okolo prsta, aby sa do nej zamiloval a pomohol jej vyhrať turnaj. O nič iné jej nešlo, chcela ho len...

Radšej na to nemyslieť... Ešte ju navštíví, možno na druhý deň. Len aby sa uistil, že sa mýli, hoci už strácal istotu, či pre Celaenu niekedy niečo znamenal.

Celaena sa potichu ponáhľala po chodbách a dolu schodmi, známa trasa ju viedla k hradnému kanálu. Tiekol aj popri ústí jej tajného tunela, ale tu smrdel omnoho horšie, lebo sluhovia do vody pravidelne vylievali a odhadzovali odpad.

Jej kroky sa v dlhej podzemnej chodbe predsa len trochu ozývali a čoskoro sa k nim pridali ďalšie. Vedela, že ju sleduje Chaol, ale mlčala, až kým nezastala pri vode. Skontrolovala oblúkové priechody na oboch brehoch, ale nikoho nezbadala.

„Aj ma pozdravíš, alebo sa mi chceš len zakrádať za päťami?“ povedala a až potom sa k nemu otočila, v ruke stále zvierala vrece.

„Ešte sa hráš na kráľovu dýku, alebo si zase sama sebou?“ Oči sa mu zaleskli vo svetle fakiel.

Prirodzene, Chaol si ten rozdiel všimol. Neuniklo mu vôbec nič. Celaena sa nevedela rozhodnúť, či ju to teší, alebo števe. Najmä keď jeho slová vyzneli trochu posmešne.

„Ako bolo vo Zvonkostave?“ naliehal ďalej, keď neodpovedala na prvú otázku.

„Ako vždy.“ Dobre vedela, že chce počuť viac o misii.

Kapitán mykol bradou k vrecu. „Bránil sa?“

Pokrčila plecami a znovu sa otočila k tmavému prúdu. „Poradila som si,“ povedala a šmarila vrece do vody. Spoločne sledovali, ako sa nadskakuje na hladine, než sa pomaly potopilo.

Chaol si odkašľal. Celaena dobre vedela, že jej prácu nenávidí. Než odišla na prvú misiú, toľko sa prechádzal po jej izbách, až čakala, že ju začne odhovárať. Keď sa vrátila z prímorského Meahu s odseknutou hlavou vo vreci – chýry o zavraždení sira Carlina ju sledovali –, celý týždeň jej nepozrel do očí. Lenže čo iné čakal?

„Kedy sa začneš venovať ďalšej úlohe?“ spýtal sa.

„Zajtra.“ Zamračil sa, preto rýchlo dodala: „Alebo pozajtra. Potrebujem si oddýchnuť. Navyše mi chvíľu potrvá, než si preverím jeho strážu a premyslím postup. Ale dúfam, že ten mesiac, čo mi dal kráľ, ani nebudem potrebovať.“ V prvom rade chcela zistiť, ako sa Archer dostal na kráľovu čiernu listinu a aké plány sa mu vraj chystá prezkažiť. Potom sa rozhodne, čo s ním urobí.

Chaol prikročil tesne k nej, stále pozeral do temného prúdu, ktorý vrece zanesie do rieky Avery a ďalej do mora. „Chcem počuť detaily.“

Zdvihla obočie. „Nevezmeš ma najprv na večeru?“

Kapitán zlostne prižmúril oči a Celaena odula pery.

„Myslím to vážne. Podrobne mi povedz, čo sa stalo u Niralla.“

Utrela si ruky do nohavíc, s úškrnom Chaola odtisla z cesty a zamierila naspäť k schodom.

Schmatol ju za rameno. „Ak sa bránil, možno nejakí svedkovia počuli...“

„Neboj sa, nenarobil hluk,“ odsekla, striasla ho a ponáhľala sa hore. Po dvoch týždňoch na cestách sa potrebovala poriadne vyspať, aj vlastná izba sa jej už zdala ďaleko. „Žiadne komplikácie, nemám ti o čom referovať, Chaol.“